

Z. NÉMETH ISTVÁN

Tíz bolha

Ájer

Nem volt hosszú, bonyolult, részletes, érthetetlen használati utasítás ezen a találmányon, bíró úr. Három szó csupán: „A fejére fújja!” No, de ez a mondat tíz nyelven és nagy betűkkel.

Ne hónaljra, meg más intim helyekre. Fejre.

Az általam forgalomba hozott Gondolat Spray igenis hatásos. Ha csak egy, azaz egyetlen ember a rajta jól olvasható szöveg alapján járt volna el, már nem itt tartanánk.

De ők okosabbak voltak a gyártónál, kérem. Senki nem fújta a fejére. És a gondolat abban a testrészben született meg, amelyet megcéloltak vele. Ököl, hónalj, fenék, satöbbi.

A bíró feláll, felkapja a kis, zöld hengert és a levegőbe fúj vele.

Valamit mond is, de azt nem értem.

Szóval, a levegőbe.

Tengelyferdülés

– Azt tudtad, hogy a Chilét 2010. február 27-én megrázó hatalmas erejű föld- és tengerrengés a NASA tudósai szerint kibillentette a Föld tengelyét? – kérdezem Liát, aki a kertben napozik, és szemmel láthatóan nagyon jól érzi magát.

Félrebillenti a szalmakalapját, kérdően a szemembe néz, aztán a napolajért nyúl.

– Itt valami nem stimmel.

– Szerintem sem – nyögöm, miközben egy kövér izzadságcsepp szánkázik végig a homlokomon, és Lia kezétől alig pár centire az élénkzöld fű közé hullik.

– Most 2020. január 8-a van, tehát nem kerek évforduló. És különben is, mi Dél-Szlovákiában vagyunk. Várd ki azt a pár napot, aztán írdál róla valami jó kis cikket. Még valami?

– Szerinted normális, hogy tél közepén 32 Celsius fok van árnyékban? – kérdezem.

– Utálom az összeesküvés-elméleteket – mondja foghegyről, és lazán a szemébe húzza a szalmakalapot. – Te is mindig csak aggodal-maskodsz, ahelyett, hogy örülnél a kinullázott fűtőszámláknak. Ja, és ha már ott vagy az ágyás mellett... Szednél nekem egy kis epret?

Kíváncsiság

Nem könnyű félretolni a vastag kőlapot. Erőtől duzzadó izmok kellene hozzá, meg emberfeletti elszántság. Ha az előbbivel már nem is rendelkezik, az utóbbiból kifogyhatatlan tartalékai vannak. Arra nem kell ügyelnie, hogy ne csapjon zajt. Jó érzés embernek éjfél körül esze ágában sincs a temetőben sétálgatni.

A kapu résein már óvatosan tuszkolja át magát. Leadott néhány kilót az utóbbi pár hónapban, de a ruháját félti, ez az egyetlen valamirevaló öltönye van, kár lenne érte.

Szerencsés nap ez a mai. Már érkezik is az áldozat. Az út másik oldalán az előbb még oly szaporán lépegető hölgy hirtelen megáll, a táskájába nyúl, mobiltelefon villan a kezében. Valószínűleg taxit akar hívni. Az árnyék rávetül, a támadó lecsap, pont, mint a filmben. De nem, nem a fiatalasszony vére kell, az annyira elavult.

Ha lenne is szemtanú, az se látna semmit, rég elájult volna. A rabló rohanás közben izgatottan markolja zsákmányát. Megérkezve a kőlapot nem húzza vissza, akkor nem lenne térerő. A közösségi oldala még él, ma van a születésnapja, végre megnézheti, idén hányan köszöntötték fel.

Hiba

Amikor Santa Lucia lakói reggel kiléptek az utcára, nem hittek a szemüknek. A városban az összes gépkocsi eltűnt. Később nyoma vészett a kerékpároknak, a szemeteskukáknak és a hirdetőoszlopoknak. Órákkal később megállás nélkül csengeni kezdtek a telefonok, de azokba nem szólt bele senki. Az emberek döbbenet mondogatták egymásnak, hogy valószínűleg valami előre kitervelt, óriási tréfa áldozatai, hát meg kell őrizniük a higgadságukat, mert az egész világ rajtuk fog nevetni.

Délután újra megjelentek a gépjárművek, de rendkívül furcsán néztek ki: mindegyik kisebb volt a valódi méreténél. Este hat órakor még mindig szünetelt a közlekedés, ráadásul a tévék képernyőjén a következő felirat jelent meg:

„Elnézést kérünk, a hiba elhárításán már dolgozunk.”

Persze az internet és a telefonhálózat nem működött. Sötétedés után megjelentek a hirdetőoszlopok, kétszer akkorák voltak, mint azelőtt. A szemaforok kéken villogtak.

Reggelre minden visszatért a régi kerékvágásba. A tévében egy őrült arról beszélt, hogy a valóságosnak hitt világunk csupán szimuláció, de az okosabbak lehurrogták.

Vizsga

Úgy esett, hogy pont Imo-Han-Kro után hívtak be vizsgázni. Ő már rég kivetítette az iontáblára a tervrajzait, amikor én a leghátsó padba lerogyva nekiláttam, hogy rendezzem a gondolataimat. Hullafáradt voltam, hosszú hónapokat dolgoztam a projekten, míg szobatársam rendre a különféle élvezeteknek élt, majd tegnap reggel másnaposan nekiállt összetákolni valami életképtelen szörnyeteget. Szóltam neki, hogy ezzel a nevetséges izével meg fog bukni, de nem hallgatott rám. Hát most egye meg, amit főzött.

– A világ legmagasabb állata lenne, a bikák szarvainak csúcsa pont 5,7 tiktum lenne a talaj felett, marmagasságát pedig 3,3 tiktumra terveztem. Mindez rendkívül hosszú, de a többi emlőshöz hasonlóan csupán hét csigolyából álló nyakának és hosszú lábainak köszönhető.

Szánalmas volt, belül rázott a nevetés, látványosan csóváltam a fejem és hümmögtem. A vizsgáztató azonban el volt ragadtatva a korcs falevélezabálótól, azonnal a genetikai laborba utalta át az anyagot. – A szavannák dísze lesz, ha létrehozzuk.

– Szárnyas ló? – nézett rám döbbenet, amikor végre rám került a sor. – Na, tűnjön kifelé!

Megszállás

Amikor felfedeztük, hogyan kell az emberi testből kiszippantani a lelket úgy, hogy mi magunk kerüljünk a helyébe, leírhatatlan izgalom lett rajtunk úrrá. Nagy felháborodás övezte viszont azt a döntést, hogy az úrhajónkról csupán kétszázan próbálhatjuk ki. Szerencsém volt, bekerültem a kiválasztottak közé.

Minden simán ment, ezt el is vártuk egyébként. Maga az érzés olyan volt, mintha egy rég megunt, régebbi szimulációs játékba csöppentem volna: korlátozott észlelés, számtalan hiba-lehetőség. Ráadásul a közösség, ahova becsempésztek, kívánnivalókat hagyott maga után.

Amikor végre arra került a sor, hogy megírjam az első jelentésemet, kértem, hogy függessenek fel. Azt mondták, tanítsam a többieket, kedveltessem meg magam, akkor kihoznak.

Évekig hitegettek, míg végre úgy nézett ki, hogy történni fog valami. A parancsnok, Atia, személyesen ígérte meg, hogy estére már ott ülhetek mellette a társalgóban. Nem lesz annyira zökkenőmentes, mint a belépés, de mély nyomot hagyok majd a szemtanúmban. „Azzal, hogy felviszem ezt a keresztet a dombtetőre? – kérdeztem, de vihar közeledett, megszakadt a vonal.

Buborék

Pannika fúj egy nagy buborékot. Csodaszép volt: sárga, lila, kék és zöld színekben játszott, és esze ágában sem volt elpukkanni. Mikor már majdnem minden helyet betöltött a szobában, a kislány kinyitotta az ablakot, és a buborék, mintha csak élőlény lenne, lassan és óvatosan kitéremkedett a résen, majd odakint újra felvette gömb alakját, mi több: mintha még hízott is volna egy kicsikét.

– Anya, anya! Nézd, mekkora buborékot fújtam! – kiabálta Pannika. Édesanyja a sokadszori felszólításra abbahagyta a mosást, nagy sóhajjal megtörölte kezét a kötényében, s a gyerekszoba felé indult. Amikor az ablakhoz ért, a buborék már akkora volt, mint egy ötemeletes ház. Ez még nem is lett volna baj, de előbb összelapította a téren parkoló autókat, majd ledöntötte a szemközti templom tornyát. Amikor az Emirates légitársaság Dubaiból Párizsba tartó Airbus A380-as repülőgépe nekiütközött, majd roncsai a város egyik távolabbi pontjára zuhantak, az édesanya dühösen becsukta az ablakot és elhúzta a besötétítőt.

– Inkább nyomogattad volna a mobiltelefonodat! – mondta szemrehányón, és visszament mosni.

Opera

Nem mondhatom, hogy az opera a kedvenc műfajom lenne, de nem akartam úgy meghalni, hogy az életben egyszer, legalább egyetleneszer ne lássam belülről az Operaházat. Nem kellett hozzá más, csupán az elhatározás, két méregdrága jegy és egy gyönyörű barátnő. Az épület kívül-belül lenyűgöző volt, aki látta, biztosan egyetért velem.

Helyet foglaltunk a páholyban, ahonnan kitűnő rálátás nyílt a szimfonikus zenekarra is. Tudtam, hogy háborús témájú zenemű van műsoron, de az összetételük kicsit furcsának tűnt számomra. Az első két sorban a billenő csövű, a félautomata és az ismétlő sörétes puskák foglaltak helyet, mögöttük az öntöltő pisztolyok és a revolverek, majd a kis-kaliberű löfegyverek, végül a géppisztolyok, a golyós vadászfegyverek, a hadikarabélyok és mesterlövész fegyverek következtek. Azt hiszem, láttam pár gépágyút is.

Lassan felgördült a függöny, a fények elhalványodtak, a közönség lélegzetvisszafojtva figyelt. Az első lövés rögtön a karmestert találta el, aztán elszabadult a pokol.

Az előbb azt mondtam, nem akartam úgy meghalni, hogy az életben egyszer ne lássam belülről az Operaházat. Sikerült.

Kavics

Jákob minden délután kísétált a folyó partjára, és kavicsot evett. Még mielőtt teljesen örültnek néznének, hadd jelentssem ki, hogy nem, korántsem volt neki mindegy, melyiket fogyasztja el. Az ember azt gondolná, hogy az apró, kerek, fehér kavicsokat szerette a legjobban, mert – valljuk be – azok azért elég gusztusosak tudnak lenni, főleg ha jól meg vannak mosva, és hívogatóan csillognak a fővenyt megvilágító kora délutáni napfényben, de nem, Jákob elsősorban a kissé érdes, már-már szürkébe hajló kövecskéket részesítette előnyben, nem vetette meg az érdes, nagyobbacska feketéket sem, ha pedig tojás alakúra lelt, és ráadásul az még enyhén barna színben is játszott, be volt aranyozva az egész hátralévő napja.

Az ember azt is gondolná, hogy a követ nehéz megemészteni, esetleg megüli az illető gyomrát, és álmatlan éjszakákat okoz neki, de nem, Jákobnak nem voltak efféle problémái.

Az egyik napon viszont meglátta valaki a faluból, hősünk milyen jókat csemegézik a vízparton, és onnét aztán nem volt visszaút. Szó szót, tett tettet követett, és Jákob nem-sokára egy elmegyógyintézetben találta magát. Ott grillcsirkével, édes burgonyával, süteményekkel, mézédesszalókkal és lédús őszibarackokkal traktálták.

Jákob hatvankét napig bírta, aztán éhen halt.

Bébi

Bébi volt a legszebb bolhalány, akit valaha is szerencsém volt ismerni. Szűrésre és vérszívásra módosult szájszervét csak enyhén rúzsozta, isteni szívókját látva szinte szédültem, sörtézett, áramvonalas teste rendesen kiborított. Persze, tudom, hogy a rengeteg ugrálás még Jane Fondát is jó karban tartotta egy ideig, de Bébi valahogy más volt, rugalmasan kezelte a dolgokat, az életet nem vette véresen komolyan.

– Ugorjuk át az unalmas részeket, térjünk rögtön a tárgyra! – mondtam neki, ő meg naívan körülnézett, hogy hol látok én kutyát vagy macskát a közelben.

– Ugratsz? – kérdezte.

– Dehogya – hebegtem. – Komolyak a szándékaim.

– Rögtön lepetéztek! – vihogta, és megrezegtette a szempilláit. – Talán még verset is írtál?

– Érted még arra is képes lennék – hazudtam, és gyengéden hozzáértem a lábához, mire az azonnal eltörött. Bébi a könnyeivel küszködve fetrengett a földön, és azt kiabálta:

– Mégis mit képzelsz magadról, hülye poloska?!